

AMINTIRILE
INIMII

Cărți de
Kim Vogel Sawyer

În așteptarea întoarcerii lui Summer

Unde te poartă inima

Unde cresc sălciile

Amintirile inimii

Promisiunea primăverii

AMINTIRILE INIMII

Kim Vogel
Roman
Sawyer

Originally published in the English under the title: *My Heart Remembers*
By Bethany House, a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
Copyright © 2008 by Kim Vogel Sawyer
All rights reserved.

Drepturile de autor pentru ediția în limba română:
© 2011 Life Publishers International
Springfield, Missouri, SUA
și Life Publishers Romania
Str. Ioan Corneli nr. 4, Oradea, România
Tel. (0359) 322 744, (0359) 177 636, 0744 624 236
E-mail: liferom@rdslink.ro, Website: www.liferomania.ro

Toate drepturile rezervate.

Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, copiată sau transmisă prin orice fel de mijloace—electronice, mecanice, fotocopiere, înregistrare, sau oricare altul—cu excepția unor citate scurte incluse în articole de critică sau recenzii tipărite, fără permisiunea prealabilă a editurii.

Dacă nu există alte precizări, citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, traducerea Dumitru Cornilescu.

Tehnoredactarea: *Daniel Ardelean*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SAWYER, KIM VOGEL

Amintirile inimii / Kim Vogel Sawyer - Oradea : Life, 2011

ISBN 978-973-7908-51-3

821.111-31=135.1

Romanian Edition.

Printed in Romania by *Tipografia Leș*
Satu Mare
Tel. (0361) 427 428

*În memoria lui
Tantie*

Doamne, Tu mă cercetezi de aproape și mă cunoști...

*Tu mă înconjori pe dinapoi și pe dinainte,
și-Ți pui mâna peste mine...*

*Unde mă voi duce departe de Duhul Tău
și unde voi fugi departe de Fața Ta?
... dreapta Ta mă va apuca.*

PSALMUL 139: 1, 5, 7, 10b

1

*Maele,
New York,
Martie, 1886*

Maelle Galagher stătea drept, având grijă să nu îl lovească pe Mattie, care dormea de-a curmezișul patului, cu capul lângă soldul ei. O lumină de un galben ciudat strălucea pe barul acoperit cu sticlă al apartamentului închiriat, făcând să danseze umbre pe perețele îndepărtat. Maele se încruntă. Se lumina de dimineață, dar faptul că mama și tata erau încă în pat, în capătul celălalt al camerei însemna că trebuie să fie încă noapte. Se frecă la ochi și se mai uită o dată la licărirea din fereastră.

Mirosea a ceva care îi aducea aminte de vatra pentru foc din casa de la țară din Irlanda. Mirosul îi făcea gâtul să se contracte și stomacul i se strânse. Își apucă reverul încheiat cu nasturi al cămășii de noapte, acoperindu-și cu el gura și nasul. Inima îi bătea tare de frică, cu toate că nu știa ce o făcuse să se sperie.

Își trecu mâna prin părul tuns scurt—o, cât îi era de dor de bucele lungi de care tata obișnuia să o tragă atunci când o tachina—și se dădu jos din pat. Traversă camera în vârful degetelor și își scoase capul pe geam. Lumina era mai puternică acolo, ceea ce o făcu să se uite pieziș. Era ca și cum nu ar mai fi auzit orașul până atunci—ca și cum foșnăitul ierbii uscate, strivite sub tălpile cuiva și vuietul râului din depărtare intrau pe fereastră și îi măreau confuzia. Mirosul de vatră era mai puternic lângă geam, așa că începu să tușească.

– Cine-i acolo?

Își ținu răsufierea, dându-și seama că l-a trezit pe tata. Așa că șopti:

– Eu, tati.

– . . . elle a mea. Îi rosti numele sacadat în mijlocul unui căscat. Fetiță, ce faci în miez de noapte?

Tonul lui ușor aspru o făcu să ridice din umeri și să se uite în jos rușinată. Brusc, tatăl sări din pat și dădu drumul unui șir de cuvinte cu care mama nu era de acord. Tata înjura doar când era nervos. Maelle se strânse către geam.

– Dom’șoară, trezește-ți fratele!

Maelle se uită prostește la tatăl ei cum se repezi la șifonier, cum deschise cu o smucitură sertarul de sus și scoase o boccea. Îl privi umplând-o cu câteva lucruri, apoi întorcându-se spre ea.

– M-auzi, Maelle? Și îi trânti bocceaua în brațe. Trezește-ți fratele și ieșiți afară!

Mîntea încețoșată a Maellei nu putea înțelege ordinea ciudată a lucrurilor. Să iasă? De ce mi-ar pregăti tata o sacoșă și să mă trimită afară? Și de ce să îl dea afară și pe Mattie? Mattie încă dormea ca un bun băiat ce era. Nu greșise cu nimic. Rămase înțepenită cu sacoșa în brațe, tremurând, cu toate că noaptea era neobișnuit de caldă.

– Fetițo, ieși afară!

Zbierătul tatei o trezi pe bebelușa Molly, iar ea bocea din coșul care era așezat pe podea. Mama se trezi, iar apoi și Mattie. Maelle stătea nemișcată lângă fereastră, privind și ascultând, respira greu și repede, iar frica îi provoca un gust tot mai oribil în gură. Urletele străpungeau noaptea, adăugând la trosnetele și răcnetele care păreau să se amplifice cu fiecare minut.

Frecându-se la ochi, mama spuse:

– Angus, ce—?

Tata o înșfăcă pe Molly, care plângea.

– Incendiu, Brigid!

– Incendiu? Mama se ghemui într-un colț și trase cearșaful până la bărbie. Ochii îi erau pustii. O, sfinți din ceruri, salvați-ne!—începu ea să murmure.

Tata se opri un moment holbându-se la mama. Apoi dădu din cap și o luă la goană spre patul pe care Mattie și Maelle îl împărțeau. Ținând-o pe Molly pe umăr, îl apucă pe Mattie de mână și îl trase jos din pat. Mattie plângea în timp ce tata îl împingea în direcția Maellei.

Mattie se prăbuși peste ea, aproape doborând-o. Maelle îl prinse și îl susținu, cu toate că îi tremurau picioarele. Niciodată nu fusese tata atât de dur.

– Afară! Afară! îi strigă tata Maellei, și în cele din urmă Maelle își găsi puterea de a se supune. Apucând bagajul pe care tata i l-a dat, l-a luat pe Mattie de mână și se împleticea în urma tatei pe hol. Țipetele lui Molly acopereau orice alt sunet, iar fața îi era roșie de supărare în timp ce se lovea de umărul tatei. Fumul se înălța gros pe hol, iritând ochii Maellei. Oamenii se înghesuiau într-un șuvoi amestecat către scările care duceau la etajele inferioare, picioarele lor tropăiau, și se auzeau voci care spuneau: „Repede, repede.” În capul scărilor tata o puse pe Molly în brațele Maellei și se îndepărtă de ea.

– Urmează-i pe ceilalți, fetițo, și du-i pe cei mici afară. O iau eu pe mama ta și ceva lucruri și o să te urmez. Ai grijă de cei mici. Să nu-i scapi din ochi. M-ai auzit, fetițo?

– Te aud, tată, spuse Maelle respirând scurt. Apoi tata îi atinse părul—părul ei scurt—și o mângâie. O mângâiere blândă. De care Maelle avea nevoie. Îi zâmbi, se întoarse și dispăru în fum.

Încându-se cu mirosul oribil care îi tăia respirația, Maelle se chinuia să o țină pe Molly. Fetița se mișca și plângea în brațele ei în timp ce coborau pe scări.

– Ține-te strâns de mine, Mattie! Simți cum mâna lui apucă în pumn materialul din spatele hainei ei. Alții, hotărâți să scape, îi depășeau, iar Maelle se temea să nu fie despărțiți. Dar pumnul lui Mattie îi ținea strâns cămașa de noapte, iar în cele din urmă au țâșnit pe poartă inhalând cu poftă aerul de noapte.

Clopotele care răsunau și copitele cailor pe piatra cubică acopereau vocile chiriașilor înapăimântați. Bărbați în uniforme albastre, cu bastoane în mână, împingeau oamenii din fața clădirii, forțându-i să se depărteze de intrare.

– Dați-vă la o parte! Dați-vă la o parte acum! Vin pompierii! Faceți loc!

Maelle își conduse fratele pe cealaltă parte a străzii de unde se puteau uita la intrare după tata și mama. Stătea cu picioarele încrucișate, cu sacoșa la picioare și cu Molly în brațe. Mattie stătea lângă ea, iar mâna și-o ținea pe umărul ei drept. Mattie și Molly plângeau amândoi, dar

Maelle nu plângea. Clipind ca să poată vedea mai bine, se uita, cu ochii pe jumătate închiși, pe partea cealaltă a caldarâmului. Nu voia să rateze momentul când părinții lor vor ieși pe acele uși.

Voia să-i arate tatei că a făcut exact cum a zis—a avut grijă de cei mici. Zâmbi, amintindu-și de mâna lui în părul ei. Avea să fie atât de mândru de ea.

– Maelle? Maelle . . .”

Cineva o trăgea de mână, iar ea crâcni deranjată, nedorind să renunțe la somn. Încearca să îndepărteze ceea ce o deranja împingând greutatea din poală. Plânsetul unui bebeluș o trezi de tot. Deschizând ochii o văzu pe micuța Molly întinsă pe jos și pe Mattie aplecat peste ea.

– Maelle, ar trebui să-ți fie rușine. Ai aruncat-o pe micuța Molly pe jos.

Tonul fratelui ei îi amintea de cel al tatei. O ridică pe Molly și o alină mângâind-o pe spate.

– Îmi pare rău, micuțo. N-am vrut să-ți fac bubu . . . Continuă să o legene pe Molly care își sugea pumnul și nu se oprea din plâns. Uitându-se în jur își dădu seama că erau pe trotuarul din fața clădirii cu apartamente. Confuzia a zăpăcit-o.

Încearca să-și amintească—ultimul lucru de care își aducea aminte erau șuvoaiele de apă din mașinile de pompieri care se revărsau asupra clădirii și cum spera ca mama și tata să nu se ude. Cu toate că voia să rămână trează până când aveau să iasă părinții ei, oboseala trebuie s-o fi copleșit. Mulțimea zgomotoasă, care se îmbulzea, se risipise cu toate că oamenii mai stăteau în grupuri mici în afara clădirii, iar unii erau întinși pe trotuar în apropierea locului unde stătea Mattie.

– Îi vezi pe mama sau pe tata, Mattie?

Mattie își duse mâna murdară la frunte, uitându-se pe cealaltă parte a străzii. Apoi a ridicat din umeri; se ghemui lângă ea și atinse cu mâna buclele încâlcite ale lui Molly.

– Să fi mers la lucru?

Îngrijorarea îi făcu stomacul să se strângă. Dacă tata și mama plecaseră la lucru la uzină, asta însemna că nu aveau să vină acasă decât mai târziu. Maelle era obișnuită să aibă grijă de Mattie și Molly când

lipseau părinții, dar întotdeauna i se spusese să nu iasă din apartament. Tatei nu-i plăcea ca ei să stea ziua afară din apartament.

Se chinui să se ridice în picioare, mișcările ei erau stângace din cauza trupușorului greu și împotrivor al lui Molly.

– Mattie, ridică sacoșa și urmează-mă.

– Unde mergem?

– La apartament. Nu putem sta în stradă în hainele de noapte.

Maele privi în ambele direcții și o zbughi dincolo strada, tresărind de fiecare dată când picioarele-i goale atingeau pietrele. Mattie era în urma ei în timp ce ea se îndrepta spre treptele de beton ce duceau la ușile blocului. Dar nu apucă să urce două trepte până când o voce fermă i-a spus să stea pe loc.

– Băieți! Unde vreți să mergeți?

Maele se întoarse și văzu un bărbat încruntat, îmbrăcat într-o uniformă albastră și care avea bastonul îndreptat înspre ea. Nedumerită din cauza apelativului „băieți” ridică mirată din sprânceană:

– Cu noi vorbiți domnule?

– Da, cu voi. El se apropie și se sprijini cu cotul pe balustrada de fier. Unde mergeți?

Maele ar fi vrut să se facă mică și să se ascundă în cămașa de noapte murdară. Mattie se dosi în spatele ei, evident speriat de bărbat.

– În apartamentul nostru, domnule, așa cum ne-a spus tatăl meu.

Bărbatul dădu dezaprobat din cap:

– Nu aveți voie să intrați în clădire, tinere!

Tinere? Maele se încruntă, apoi își dădu seama că bărbatul trebuie să o fi confundat cu un băiat din cauza părului scurt și a cămășii vechi a tatei pe care o purta. Rușinea o cuprinsese când își aminti că a fost tunsă în clădirea de pe insula Ellis din cauza păduchilor care îi umpluseră capul în timpul călătoriei lor. Tata a alinat-o cu promisiunea că părul îi va crește din nou cu timpul. Ea dorea ca asta să se întâmple mai repede. Îi spuse bărbatului:

– De ce nu pot intra?

– Nu ați fi în siguranță. A fost un incendiu azi noapte.

Maele se uită la clădire. Cu toate că mirosul de aseară încă mai persista puternic, nu mai vedea strălucirea gâlbuie.